

Dichterbij

W.Sijbranda

*“De stad van steen en staal ontvlucht
Word ik wakker in het land van geel en groen
En slaak een zucht van verlichting
Als een kind in grenzeloze tijd
Op warme dagen als toen”.*
W.S., maart 2022

Inhoud

1 Dichterbij.....	1
2 Ik word gedacht.....	2
3 Voorjaar 2009.....	3
4 Wij wandelen ons weggetje.....	4
5 Tijd van leven.....	5
6 Momenten van genade.....	6
7 Grijs licht.....	7
8 Herboren of niet.....	8
9 Kleinduimpje.....	9
10 Verbinding.....	10
11 Vertrouwen.....	10
12 Voorjaar 2010.....	11
13 Noodkreet.....	12
14 Het vlakke land.....	13
15 Eeuwig Licht.....	14
16 Het zwarte gat.....	15
17 Achter de horizon.....	16
18 Ik waai de wind.....	17
19 Voetstappen in het groen.....	18
20 Da do run run.....	19
21 Winter.....	20
22 Een blik in de diepte.....	21
23 De wind.....	26
24 In de nacht.....	27
25 Voorjaar 2020.....	28
26 68 jaar, 6 maanden en 1 dag.....	29
27 Daar waar ik nu woon.....	30

1 Dichterbij

Klanken uit een ver verleden
kleuren niets verhullend
het kinderlijk visioen van mijn bestemming.

Maar waar de wind mij waait,
en rivieren langzaam eindigen
daar zal ik gaan.

Als een pelgrim op zijn pad
de dageraad tegemoet
en wachten tot wilgen windstil zwijgen

2 Ik word gedacht

Fragmenten van weleer,
gebeiteld in de neuronen van mijn brein,
vragen om aandacht
in een almaar terugkerend refrein.

Boven verwachting verheven
word ik geacht louter te zijn.

Maar hormoongestuurd en
vanuit een menselijk tekort
word ik gedacht,
dieper dan de nacht,
tot een orgasme als van een farao
van wie wordt verwacht
een opvolger, een zoon,
een nieuwe macht.

.

3 Voorjaar 2009

Aan de oever van de rivier
neem ik afscheid van de winter
met uitzicht op de verte
en inzicht nu en hier.

In de oksels van de boom
geurt het voorjaar traag en warm
lonkt het koolzaad fel en geel
kleurt de hemel blauw als in een droom.

(Maar beelden van een aanwezig verleden
staan stil in het centrum van mijn tijd,
vullen mijn blikveld in een zwijgend heden
en getuigen van een ongelijke strijd.)

4 Wij wandelen ons weggetje

In zomerhitte en winterstilte
wandelt hij zijn weg en
begroet de dag die hij ontmoet.

Vanaf het ochtendvuur
tot het blauwe uur
doorstroomt hem de rivier.

Zijn blik vooruit en nooit terug,
zonder klacht, zonder zucht,
nooit meer daar maar altijd hier.

5 Tijd van leven

Ooit, toen er nog tijd was,
tijd van leven,
mocht je na het eten,
nog even
naar buiten,
na zeven.

Het tuinpad van je vader uit,
een blokje om,
in volle vaart vooruit,
nooit weerom.

6 Momenten van genade

Als ik terugkeer uit de peilloze diepte,
waar ik vaker was,
is het om te kunnen zien
dat rondom mij de ruimte gevuld is met
stilte als in het oog van een tornado.

En in die stilte ben ik tijdloos verbonden
met alle kracht en kleur.

En in momenten van genade,
overstijg ik de tijd.

En dan ben jij daar, zon na zon na zon na zon.

En een meeuw in zijn vlucht.....
lacht me toe.

7 Grijs licht

Gehuld in een sluier van grijs licht
wachten ze zwart en naakt
op de woorden van een nieuw gedicht.

Maar in het wit van de eerste bloesem
getuigen ze van een nieuwe wereld
en klinken als de aankondiging van een nieuw begin
als de woorden van een 1^e zin.

8 Herboren of niet

En als ik dan herboren mag worden
mag dat dan zijn
in de melodie van een lied,
in een zucht van de wind,
in het ruisen van het riet,
in de lach van een kind,
in het blauw van de zee,
in het wit van de golf
in het geel van een orchidee
en in het huilen van een wolf.

En mag ik dan louter zijn
een indruk voor allen
al is het maar klein.
Maar kon ik alles overdoen
vanaf het eeuwig nu
tot het eerste toen,
laat dan alles zijn wat het was.
Hoe kan ik iemand anders zijn?

9 Kleinduimpje

Reusachtig zijn de voetsporen
die ik moest volgen.

Tot een stap te groot,
en ik verdwijn
in een schimmig zijn.
als kleinduimpje zo klein.

Maar om te verdwijnen,
daar waar geen ziel meer komt,
en schuldeloos weg te kwijnen
dat was uit menselijk tekort.

En als ik mijn linkervoet op aarde plaats
en eenbenig door het luchtruim vlieg,
dan weet ik dat ik weer landen zal
maar waar dat is dat weet ik niet.

10 Verbinding

Adem, spirit, wind
waar je je ook bevindt,
is het de adem, de spirit en de wind
die ons verbindt.

11 Vertrouwen

Vertrouwen, vertrouwen
Grondeloos vertrouwen.
De aarde voedt je wel,
Al het andere is maar spel.

12 Voorjaar 2010

Luister, luister goed:

het zijn geen stemmen uit een ver verleden.

Nee, nee, luister goed:

het is een symfonie van zachte tonen

die heelt de golven van ons gemoed.

Het is het zachte zingen

in een duizendstemmig lied.

Dichterbij het hier en nu

kunnen we niet komen:

verlichting in klank en warme gloed.

13 Noodkreet

Een droom die me vertelt
van een boom die in me spreekt.
Van een man die in mij schreeuwt
een schreeuw diep als de nacht.

Maar ook een droom die me vertelt
van de dag die mij begroet.
Opdat ik niet vergeet
verhalen van vreugde
verhalen van toen.

14 Het vlakke land

Als grijze wolken rivieren kleurt
en westenwind door bomen treurt.

Als het water op de kaden slaat
En al het licht rondom vergaat.

Is het de ziel die me verlaat ?

.....

15 Eeuwig Licht

Opdat het licht niet sterven mag
in mijn eeuwige afscheid.

Opdat het licht niet sterven mag
in het winters schimmenrijk.

Opdat het licht niet sterven mag
van de dag naar de nacht.

Opdat het licht niet sterven mag
in mijn eeuwig vertrouwen,

als een kind in zijn ouders.

als een mens in de natuur.

16 Het zwarte gat

In een neerwaartse spiraal
boor ik een gat door mijn hoofd
recht in mijn hart,
waardoor mijn ziel ontsnapt
en ik alleen achterblijf
wederom en onverwacht
in een gedachteloos en
zielloos groot zwart gat.

17 Achter de horizon

We zeilden het schip.
Wind ging met ons mee.

Achter de horizon,
roken we de zee.

We voelden de hemel nabij
en waren eindelijk vrij.

18 Ik waai de wind

Ik waai de wind waar nodig
Ik waai de wind waar ik wil.

Ik waai de wind in het veld
Ik waai de wind in de stad
Ik waai de wind in je oor
Ik waai de wind in je hart

Maar als je hoort dat ik huil
Dan is dat niet uit ijdelheid
Ik huil de pijn in het heden
Ik huil het leed uit mijn verleden

19 Voetstappen in het groen

Iets hield me uit mijn slaap

De aankondiging van een nieuwe dageraad

Daar was nieuw licht om te schijnen

En schaduw in mijn brein te doen verdwijnen

Schaduw van dwaallichten uit het verleden

Van ondermijnende gedachten in het heden

Die het uitzicht blijven troebleren

En gevoel van eenheid doen mankeren

Maar in een ogenblik wordt alles zichtbaar

In de droom van een visioen

Een visioen van een bloem

In de vreugde van het kind

Als het danst in de wind

Met ieder voetstap in het groen

20 Da do run run

Als alle momenten in tijd die er zijn
Ooit gebeiteld in de neuronen van mijn brein
Zich verbinden in woorden, muziek en rijm
Weerklinken aan het eind
Slechts fragmenten van het refrein.

21 Winter

Een aanhoudend gemis

Van de terugkeer van het licht

Van de dag en nacht in evenwicht

Een aanhoudend gemis

Van allen gekend en bemind

22 Een blik in de diepte

1. Zijn hypofyse werkte goed, dat wist hij nu wel. Dat wilde zeggen dat hij er achter was gekomen dat hij hormoon gestuurd gedacht werd. Alles wat hij gedaan had was bedacht door zijn hypofyse. Maar in de zomer van 2004, een zomer zonder leeuweriken, begon hij zelf te denken. Het werd de hoogste tijd. Nu kon het nog: hij leefde nog.

2. Hij had meermalen moeten ervaren rond te dwalen in een donkere en peilloze diepte, in een bewuste keuze om al het levende in hem te doen verstommen, zijn adem niet meer toe te laten in zijn lijf, zodat hij zelfs de koude, zwarte grond van een graf kon voelen; alleen angst voor de dood hield hem levend. Moest het zo zijn dat dit voorwaarde was om de keerzijde te kunnen meemaken? Om door een depressie weer een voedingsbodem te kunnen vinden voor groei? Een groei gevoed door verlangen naar bevrijding, naar verlichting, een verlangen naar een leven dat ieder moment met een glimlach kon worden afgerond, het leven en de wereld liefhebbend omarmend?

3. Het kind in hem leefde nog en dit wist hij in ieder geval zeker: als hij weer buiten zou gaan spelen - als kind was hij

gelukkig – kon hij weer contact maken met die vreugde in een spel met natuur, bomen, vogels, leeuweriken, kon hij weer terug keren in die eenheid die er altijd was, maar nu verbroken. En in dat kind zijn rende hij door bossen, fietste langs vaarten, zwom in plassen, in een alsmaar groeiende verrukking die eindeloos bleek. Een ervaring gevoed door een onuitputtelijke bron, die zijn vertrouwen herstelt als hij midden in het meer met de donkere diepte onder en de onmetelijke ruimte boven, begeleid door meeuwen, ontdekt dat hij niet alleen is.

4. Een proces van nietsontziende inzichten maakte een eind aan alle verwarring en deed hem inzien dat de ernst van het bestaan alleen geleefd kan worden als het *als een spel* gespeeld wordt. Een spel zoals een kind dat zich veilig voelt in de onvoorwaardelijke en alles omvattende liefde van zijn ouders, zoals een man die zich in een onwrikbaar optimisme en met een onwankelbaar vertrouwen veilig omarmd voelt door de principiële goedheid van het universum, met al zijn raadsels, valstrikken en noodzakelijke lessen.

5. Maar ook een man op zoek naar de ijsmeester van de Abbebroekplas, een man die zich voorbereid op het eeuwige afscheid, een man op zoek naar kwaliteiten, op zoek naar de

grenzen van zijn innerlijke horizon, een man die uiteindelijk weet dat het allemaal illusies zullen zijn.

En op een wandeling zal hij weer naast hem lopen, zullen ze samen lopen, hun hart tijdloos verbonden, met ruimte en licht alom, en alleen bomen als getuigen. Dan zullen alle krachten samen komen in een heldere en duizendstemmige klank die hen begeleid stroomopwaarts, naar de bron, naar de sterren, naar zijn ster, waar hij zich eindelijk over geeft aan de vrijheid in zijn bestaan. Een vrijheid die geen afscheid inhoudt.

6 Het waren de bomen in het bos die ieder voorjaar tot hem spraken, geen stemmen uit het verleden, nee, nee, luister dan, luister goed naar dit zachte zingen, het begin van een symfonie. Dichter bij het hier en nu kon hij niet komen in een tijdloze verbinding met alles rondom hem, als het hart van de aarde in hem klopt en het centrum van zijn bewustzijn stil is als in het oog van een orkaan: het eeuwige nu in een allesomvattende ruimte. Het reinigen van zijn bewustzijn moest een begin maken aan een louteringsproces zodat hij ooit kon zeggen dat hij niet meer schuldig was aan zijn verleden, maar dat alleen nog maar kon zijn aan zijn toekomst, waarvan de kiem in het heden lag. Maar voordat het zover kon zijn waren er andere kruispunten in ruimte en tijd, daar waar alle tonen verstommen en verdwijnen in een

zwart gat.

Daar, waar zintuigen geen indruk meer achterlaten. Een ruimte waarin het ook niet anders kon zijn omdat hij zo wilde: ophouden met bestaan nadat de mentale werfelwind, gevoed door een tandeloos makende frustratie en gevolgd door een intellectuele overmoed, waarin hij zich niet belemmerd voelde door momenten van zelfreflectie en

discipline, tot bedaren was gekomen. Een mentale wervelwind waarin hij als een komeet, die verbrandt bij terugkeer op aarde, na duizelingwekkende ontmoetingen met psychologen van de Orde van de Ronde Regenboog, die hem geridderd hadden, met de Filosoof die vriendschap met hem gesloten had en na vele amoureuze ontmoetingen, alles in een helder, verlicht en verward ontwaken, gewond terugkeert op aarde. Gewond en met een verbrijzeld vertrouwen bleek het hem niet meer mogelijk te werken aan zoiets als kwaliteiten te ontwikkelen en een verzameling goede indrukken achter te laten, die er echt toe doen. En in deze ruimte, licht- en geluidloos, moest hij afscheid nemen van de ijsmeester, de ijsmeester die hem geleerd had dat de wereld er was om te spelen en te leren, in een grondeloos vertrouwen en geborgenheid zoals hij dat als kind ervaren.

23 De wind

Ik lig op de grond
Mijn moeder kijkt me aan
Waai de wind in mijn oor
Vraag ik haar
Dan voel ik me weer
Als Wim, 7 jaar

Waai de wind in mijn oor
Als de misthoorn op de rivier
Laat het zo blijven
Altijd
Nu en hier

24 In de nacht

In de nacht gedacht
de woorden die hoorden
te worden gesproken
maar bleven zweven
op het grensvlak van
dromen en leven.

Maar als de dag breekt
met de geboorte van het licht
dat valt op je gezicht
maakt de zon me wakker
en spreekt de aarde tot mij
zacht en teder:
alles gaat voorbij

25 Voorjaar 2020

Ik was vroeg op de been.
De zon kwam op, ik was alleen.
Totdat ik zag
mijn schaduw in het riet
en ik niet meer verder liep.

Want wat bleek?
Twee maal een schaduw
was mijn deel!
En dat is mij een te veel.

26 68 jaar, 6 maanden en 1 dag

Alles wat je niet kent
alles wat je nog niet bent
kom je tegen in het volgende moment
in het ongewisse
in de stroom van vreugde en pijn
in momenten van louter zijn.

27 Daar waar ik nu woon

Daar waar ik woon

Tussen de rivier en een boom

Kom ik hem weer tegen

In een droom

Als kind van zes

En ik lach.

Maar ik huil ook

Om de tandeloze tijd

Die mij te wachten staat,

Als iemand die verloren gaat.

Met dank aan:

- Jacques Brel
- Wim Sonneveld
- Dylan Thomas
- Van Morrison

